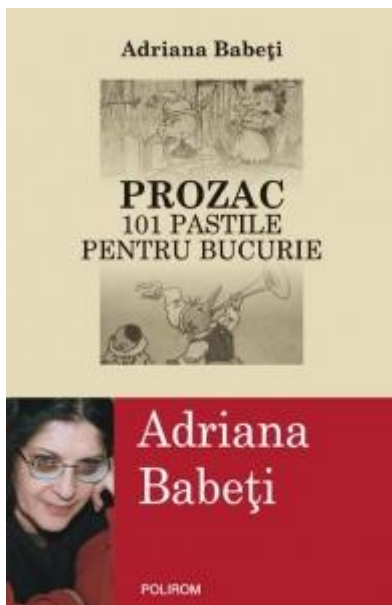

Adriana Babeți, **Prozac 101 Pastile pentru Bucurie**

Daniela Klechevsky (Herscovici)

Mare mi-a fost surpriza cind pe lista participantilor la intilnirea timisorenilor din august la Haifa am vazut poza si numele Adrianei Babeți (Simlovici) si a Smarandei Vultur (Bacanu) pe care le stiam din copilarie ca elevele mamei, mindria Liceului 7 din piata Lahovari, cu o clasa peste mine si prietene cu Rodica Binder (Iacob) cu care am copilarit impreuna. Familia mea si familia Iacob au locuit impreuna intr-un apartament de doua camere pe strada Virgil Onitiu vis-a-vis de parcul Doja pina cind ne-am mutat pe Strada Dacilor, eu la 4 ani si Rodica la 5. Spuneam ca am copilarit impreuna pentru ca familiile se intilneau foarte des, si mai ales la sarbatori, noi eram la ei de Craciun, ei la noi la ale noastre. De sarbatori, dar nu numai atunci, eram cu Adriana de o virsta cu fratele meu, Adrian, Rodica si parintii. Si ca la Timisoara ne leaga o prietenie pe viata indiferent de apartenenta, chiar dupa ce noi am plecat si ei au ramas in Romania sau au plecat in Germania.

Dar nu despre asta as vrea sa scriu azi. Am citit cartea Adrianei Babeți "**Prozac 101** pastile pentru bucurie" si pentru ca am savurat fiecare pagina si rind, probabil si prin faptul ca mi-au redat imagini, mirosuri si sentimente din copilarie pe care le-am indosat undeva intr-un colt uitat al memoriei impreuna cu multe vise neimplinite si le-am uitat acolo demult, as vrea sa-mi impartasesc placerea si emotia cu voi, prietenii timisoreni.

Dintotdeauna m-au fascinat autobigrafiile si cartea Adrianei este un fel de autobiografie scrisa cu multa verva si umor permitind cititorului sa arunce o privire in viata ei de zi cu zi. Cu o pensula usoara de maestru, in citeva linii, ea face sa se perinde in fata ochilor nostri o succesiune de tablouri impresioniste, viu colorate, legate in propozitii scurte, intr-un limbaj nepretentios, ca cel pe care-l foloseam noi tinerii

la scoala si la facultate, prinzind clipe diferite de pe parcursul vietii ei de la nastere pina azi. O viata cu dificultatile si bucuriile ei vazute cu ironie si autoironie indulgenta si hazlie in ciuda greutatilor obiective, fara urma de amaraciune, cu asociatii si comparatii plastice surprinzatoare. De exemplu cind povesteste cum dupa ce a vazut "Lacul lebedelor" la virsta de noua ani a dorit sa invete balet si profesoara, doamna Moschli, "da sa-mi salte piciorul ca la celelalte fete. Simt ca ma rup si-i vad fulgerator pe horiacloscasicrisan in tabloul unde doi dintre ei stau despicati pe-o roata cu matele afara".

Toate momentele prinse in povesti scurte sint pe fondul vietii in Romainia comunista ("sarsaneliada comunista") si post comunista cu toate dificultatile legate de aprovizionarea strictului necesar pentru trai. "Marea istorie" este alcatuita din "istoria marunta" cu "intimplari inghesuite in sute de plase, genti, saci, traiste, sacose, rucsacuri, cosuri, geamantane ori cine mai stie ce catrafuse pe care o femeie le-a tirit dupa ea", "pentru ca de cind ma stiu, n-a fost aproape zi lasata de Dumnezeu sa nu car ceva intr-o mina, in amindoua, pe umar, in

brate, spate"; "femeie-asin, catir sau chiar cal care a strabatut istoria Romaniei din 1953 pina in 2007, cind la pas, cind la trap".

Dupa cum ne explica Adriana, scopul celor doua parti ale acestei carti, *Maculatorul* si *Secretul Adrianei*, este sa te opresti o clipa, sa privesti cu adevarat lumea din jurul tau si sa te bucuri de ceea ce ti se ofera: un langos bun, un afis haios, un film bun sau pur si simplu de bucuria altcuiva. "Saptamina de saptamina ma straduiesc sa descopar acele lucruri marunte care ne-ar putea bucura sau macar insenina citeva minute. Ele stau puzderie in jurul nostru, dar de obicei pitulate discret." In ceea ce ma priveste pe mine, pot sa spun ca intr-adevar a reusit.

Mulumesc, Adriana *Andibandi* !

Cartea poate fi cumparata la :

<http://www.librariaeminescu.ro/isbn/973-46-1382-3/www.teasteptaminlibrarie.ro>